

Zamyslete se, co si necháte dát do těla. I při nákupu auta si často zjistíte více, než před aplikací vakcíny - rozhovor s Pynelopi Cimprichovou

- CZ24 News | 30. listopadu 2023

SVĚT: Covid-19 byl přehlušen výbuchy šrapnelů na Ukrajině, kterou navrch překrylo dramatické propuknutí bojů na Blízkém východě. Ale covid-19 nezmizel, číhá v záloze - nebo lépe řečeno, skupiny hromadící peníze i moc na vakcínách, podle našeho hosta, farmaceutky Pynelopi Cimprichové, číhají na příležitost, aby mohly znovu rozjet celý cirkus s lockdowny, pandemickými zákony a očkovacími pasy. A to přesto, že přes velmi úspěšnou snahu zastrašovat a umlčovat kritické hlasy, jsou dnes k dispozici informace nejen o neúčinnosti, ale i o škodlivosti covidových mRNA vakcín. Nicméně úplný obraz, přehled o tom, co všechno tato nedostatečně otestovaná genová terapie způsobila milionům lidí, stále chybí, a jako by ani nebyl zájem to zjistit.

Martina: Máte nějaké vysvětlení pro to, proč se tolik odborníků buď nepídilo, nebo se nechalo vyloženě zmanipulovat? A pak se zeptám na ty, kteří se zmanipulovat nenechali, kteří opravdu měli strach. Ale teď se ptám na tyto.

Pynelopi Cimprichová: Tak byla tam jedna skupina, která na tom měla samozřejmě zájem, která byla vyloženě ve střetu zájmů. To znamená ta, co dovážela přípravky, nebo zdravotnické prostředky, PCR testy a antigenní testy - ti samozřejmě měli zájem na tom, aby tento proces probíhal co nejvíc. Pak byla druhá skupina, která viděla, že je něco špatně, ale nechtěla se vůči tomu nějakým způsobem vymezit, protože věděla, že by byla ostrakizována, takže si to nemohli dovolit. Víte, jak to je - mají hypotéky, půjčky, musí nějakým způsobem živit rodinu. Takže tímto způsobem je vlastně zahnali do kouta. Tím spíše, když viděli, jak se jde proti tomu, aby se vůbec někdo ozval. To je to hlavní, co dodneška nemůžu pochopit. Vždyť to by měl být zájem Státního ústavu pro kontrolu léčiv, ministerstva zdravotnictví, aby jakýkoliv problém, který se vyskytne, řešily, a ne člověka utloukly takovým způsobem, aby si nedovolil se ozvat.

Martina: Což byl třeba známý případ pana profesora Berana, pana profesora Turánka, paní Soni Pekové, a tak dále.

Pynelopi Cimprichová: A všichni tito. A potom ještě byla třetí skupina, která se prostě nechala uplatit - dostávali za tyto výkony podstatně více peněz.

Martina: A já tedy zmíním ještě čtvrtou skupinu, protože mezi svými lékaři mám také několik přátel, a někteří třeba pracovali - nebo někdo jejich blízký - na covidových centrech, a říkali: „Kdybys viděla umírat osmadvacetileté lidi, kteří místo plic už mají gel, a není vůbec možné jim pomoci, mluvila bys jinak.“ Co s tím?

Pynelopi Cimprichová: To chápu. Ale teď je otázka, jaká byla primární péče. Ta úplně a zcela selhala, a lidé, dokonce lékaři, zmanipulovaní lékaři, se dokonce báli pacienta k sobě pustit, a nejradši by ho viděli za nějakým plexisklem - to maximálně - a vůbec je neošetřovali. A do toho strach. Všichni víme, co strach může udělat. Tak, jak říkáte. Taky jsem se bavila s kamarádkou, a ta

říkala, že měla takový strach, když se trochu nachladila, že byla schopná si toto onemocnění přivodit. Média – co do lidí dávala za informace, jak je strašila, že budou dokola desítky mrtvých – to v člověku koluje.

Já jsem byla klidná, a i když jsem něco pochytila, nikdy jsem se nešla testovat. Mně to bylo úplně jedno, prostě jsem zůstala doma, a tečka. A tím jsem se vyléčila úplně nejvíc, z mého pohledu. Ale lidé byli tak vystrašení, že si kolikrát toto onemocnění přivodili sami, a navíc ještě nedostali primární péči.

Nošení roušek onemocnění covid zhoršovalo. Lidé se dusili, a nosili na obličej Petriho misku, kde se množily mikroorganismy, chlamydie, plísňe, bakterie.

Martina: To je asi velmi důležitý okamžik, protože primární péče vypadala takto: Rozhodně nechodte k lékaři. Zavolejte. Nebo na linku. Pak si vezměte paralen, a až nebudete moct dýchat, tak si zavolejte záchranku. Nebo v druhém, nevysloveném plánu, vám příbuzní zavolají takzvané havrany. Hlavně neberte žádné léky jako je Ivermectin, Isoprinosin. Kolovaly různé alternativní léky, jako právenka latnatá, šalvěj červenokořenná, kvercetin, bromelin, a mnohým lidem to velmi zabíralo – tedy když neposlechli. Zároveň tady jela kampaň proti tomu, aby si lidé kupovali oxymetr, přičemž s jeho pomocí mohli zjistit – pokud jim kapacita plic už klesá pod 95 – že už je to důvod k nějakému řešení. Tak mi povězte: Proč se tedy covid od začátku neléčil aspoň jako úplně obyčejná viróza? Aspoň tak. Navíc, když zjistili, že způsobuje embolii – to se pak u těžkých případů vidělo – tak proč se radši neřeklo: Vezměte si místo paralenu acylpyrin, ten vám nařadí krev, a možná vám zachrání život?

Pynelopi Cimprichová: To by mě taky zajímalo: Jak to, že naše zdravotnictví takhle selhalo? A tito lidé, naopak, toto onemocnění ještě zhoršovali. Ještě nutili lidi, aby byli celé dny v rouškách, takže jim samozřejmě chyběl kyslík, a přitom jsme všichni věděli, že nošení roušek vůbec nepomůže. Takže si dovedete představit, jak se dýcháním přes roušku zvyšovalo množství mikroorganismů. To musely být chlamydie, plísňe, bakteriální infekce, prostě lidé byli opravdu chudáci, že si to nechali líbit. A je vlastně otázka, co bylo v PCR testech, které si nechali dát skoro až do mozku. Takže tady je hodně věcí, které šly špatně. A na druhou stranu mě těší, když říkáte, co jste si všechno našla, co může být léčeno, jakým způsobem to může být léčeno. Jak to, že si to nenašli ti lékaři?

Martina: Oni si to možná našli, ale podle mě nebyla vůbec žádná tendence provádět hodnotné, poctivé testy a zkoušky na to, jestli nějakému pacientovi Isoprinosin opravdu zabral. Myslím, že snad jenom v nemocnici U svaté Anny v Brně to nějak zkoušeli, ale...

Pynelopi Cimprichová: Zkoušeli Ivermectin.

Martina: Ivermectin, nikoli Isoprinosin. Ano.

Pynelopi Cimprichová: A ten si nechali dovézt, protože v Evropské unii, v Bulharsku je Ivermectin zaregistrován, čili úplně v pohodě se mohl dovézt i sem, protože to je registrované v Evropské unii. A my tady máme víceméně jednotné předpisy, takže nebyl vůbec žádný problém rozšířit Ivermectin i sem. Jenže to by musela být nějaká vůle. A co se týče Isoprinosinu, tak spousta lidí využila situace, že máme hranice s Polskem – dneska to užívají k tomu, aby si tam nakoupili levněji – a tenkrát toho využívali tak, že si chodili Isoprinosin nakupovat tam. V Polsku to bylo pod jiným jménem, třeba Groprinosin, nebo nevím jak ještě. Takže spousta lidí si zařídila tento přípravek tímto způsobem.

Martina: Teď už tam jezdí pro antibiotické sirupy pro děti, a tak podobně. Takže...

Pynelopi Cimprichová: Ještě, že to Polsko máme.

Martina: Přeshraniční lékový styk funguje nadále, a řekla bych, že se ještě více rozšiřuje. Vy jste také zmínila PCR testy. Poměrně velkou debatu vyvolala slova Kary Mullise, nositele Nobelovy ceny, a vynálezce PCR testu, který řekl, že pokud to s PCR děláte dobře, můžete u každého najít téměř cokoli. Což trošičku nevím, proč tedy PCR test vynalezl, když si mohu najít cokoli. Ale nechci poznání zabíjet v samém zárodku, ale on byl za tento svůj výrok poměrně silně kritizován, a teď je otázka, jestli měl pravdu. Jestli šikovně provedeným PCR testem bylo možné zjistit vlastně covid, nebo tento virus u každého?

Pynelopi Cimprichová: Říká se, že to bylo na cykly, a čím více cyklů, tím bylo tento test citlivější.

Martina: Nerozumím. Cykly?

Pynelopi Cimprichová: Třeba uděláte stěr, a teď to musíte zmnožit, abyste viděla, co tam pořádně je. A když se těchto cyklů udělá více, tak se tam opravdu prý najde cokoli u kohokoliv. Takže teď je otázka, jak se tyto testy dělaly, kolik cyklů se tam udělalo. Říká se, že do 25 cyklů to bylo akorát, ale že u 35 cyklů už se to fakt našlo všude. Někteří byli rádi, když měli pozitivní test, protože dostali potvrzení, že mají na půl roku klid, protože měli covid, a někteří zase neradi, protože nemohli do práce. Ale tato situace byla strašná, protože vlastně PCR test nebyl jasný. Možná tam byl právě kvůli tomu, abychom tady měli právě tento test, protože vím, že i čeští výrobci v České republice zkoušeli vyrobit nějaký test, a to se nepodařilo. Z jakého důvodu?

Proč lidé, kteří dostali covid, museli jít na očkování? To je podivné. Nejlepší imunita je po prodělání nemoci.

Martina: Když tady na vašem místě před měsíci seděla paní profesorka Hana Zelená, tak ta vzpomínala na to, že byly dokonce schváleny i testy, u kterých se prokázala circa pěti procentní přesnost. My jsme testovali děti ve škole, přestože jsme věděli, že přes 95 procent výsledků je chybných, ať už pozitivně, nebo negativně. Dá se toto pro vás nějak umyslet? Vy jste z branže.

Pynelopi Cimprichová: Ne. Já, abych vám pravdu řekla, už jsem nepochopila – jak už jsem vám vysvětlovala – kolik lidí se při těch studiích takzvaně zachránilo před tím, aby dostali covid, což mělo spoustu nežádoucích účinků, které pro ně byly možná podstatně horší než celý covid. A to samé je toto. To říkala přece doktorka Zelená: „Sundejte lidem z úst ty Petriho misky.“ Velmi hezky to řekla, protože to je přesně ono. A pokud máme pěti procentní účinnost, tak k čemu to, proč to používáme? To už je lepší si hodit korunou, a máme lepší výsledek.

Martina: Tam je to padesát na padesát.

Pynelopi Cimprichová: Ano.

Martina: Samozřejmě to byl jeden druh testů, ale i ten prošel.

Pynelopi Cimprichová: A ještě bych chtěla říct, že vzhledem k tomu, že to bylo hned na začátku, a ještě to byly čínské testy, a byly tady v Evropské unii úplně nové, tak nemohly projít notifikací. To nešlo, protože notifikace se musí dělat přes notifikované osoby, které jsou v Evropské unii, ale to trvá, tak dva roky, a kdyby to chtěli urychlit, tak možná trochu méně. Ale určitě to není ze dne na den.

Martina: To znamená, že jsme používali čínské testy, o kterých jsme nevěděli prakticky vůbec nic?

Pynelopi Cimprichová: Ano, já to takhle vidím. Nevím, kdo je hodnotil. Ať nám to řeknou.

Martina: Tady je problém v tom, že nikdo nemluvil.

Pynelopi Cimprichová: Ano.

Martina: Všichni mluvili jako v jednom šiku, všechny názory byly, jako kdyby sjížděly z linky pásové výroby Henryho Forda, a v okamžiku, kdy někdo řekl cokoliv jiného, nebo jen vyslovil otázku, tak se dostal na okraj slušné společnosti. A proto vzniklo spoustu dohadů, spousta fám, a mezi ty se určitě schovalo i spousta nesmyslů, a – jak by se řeklo ve starém českém filmu – strašlivého strašení. Ale moje osobní zkušenost s testy byla taková, že jsem u nás doma dostala covid, velmi těžký, rodina mě izolovala, protože to naštěstí šlo, a nebyla jsem s nimi ve styku. A oni byli pořád zdraví a byli z toho nervózní, protože potřebovali certifikát. A šli do testovacího centra a vrátili se mi oba negativní, a tak přes dveře na mě volali: „My jsme zdraví. My pořád nic nemáme.“ A já jsem jim říkala: „Já jsem vám říkala, že máte jít do té budky, kde jsem byla já, protože jsem tam stála v řadě půl dne, byla jsem třicátá, a všichni přede mnou – my jsme si řekli, že si dáme vědět – byli pozitivní. Běžte tam.“ Tak tam šli, a byli pozitivní. Takže tahle budka prostě chrlila pozitivní.

Pynelopi Cimprichová: To kdyby všichni věděli, asi by tam chodili, aby měli certifikát do mobilu, že jsou pozitivní a že si nemusí dát očkovací látku.

Martina: Je to zvláštní. A člověk si řekne, jestli je možné, že to byla náhoda.

Pynelopi Cimprichová: Já tedy musím říct – už jsem to také někde říkala – že ani chřipka nemusí být lehká. Já osobně jsem měla chřipku šest týdnů, a nemohla jsem se z ní dostat. Je to několik let zpátky. A covid jsem měla, když to porovnám s touto chřipkou, o polovinu lehčí, ale na druhou stranu mi půl roku vypadávaly vlasy. Myslím, že to byl covid, protože v té době tady nic jiného neřádilo, evidentně. Ale pravda je, že jsem taky nikdy po chřipce nezažila, že by mi půl roku vypadávaly vlasy, ale opravdu chomáče, takže jsem litovala ženy na chemoterapiích – i muže – ale u žen je to horší. Takže jsem viděla, jaké to je. A přešlo to.

A víte, jaká další věc je mi divná, co normálně nebylo? Že ten, kdo prodělal onemocnění, stejně musel jít na očkování. Kde jsme? Vždyť všichni víme, že nejlepší imunita je po proděláním nemoci, a bylo běžné, že se vždycky měřily protilátky, jestli daný člověk prodělal onemocnění, nebo ne. Takže, proč se to dělalo? A když jsem slyšela imunologa Hořejšího, jak říkal: „Ale to jsme netušili, že po proděláním nemoci bude imunita lepší, než...“ Jak to mohl říct? Člověk, který tento předmět vyučuje?

Gates zase straší, že bude další pandemie, že se blíží. Tak to asi nachystali, když to vědí.

Martina: Mimo jiné, ve všech katastrofických filmech na téma pandemie to končí dobře jen díky tomu, že někdo přežije, a tím pádem se pak z jeho krve začne dělat sérum.

Pynelopi Cimprichová: Ano.

Martina: Je to tak, je to velmi častá pointa těchto katastrofických filmů. Pojdme se podívat na to, co víme o úmrtích na covid a úmrtích s covidem. Už v roce 2021 tehdejší ministr Blatný připustil, že skutečně na covid mohla zemřít asi třetina lidí, oproti číslu, které bylo uváděno. Doslova řekl: „My vykazujeme každého, i kdo zemře na autonehodu, a má covid-19, jako člověka, který na něj zemřel.“ To tehdy řekl – v čele ministerstva dlouho nevydržel. Vy jste tady hovořila o tom, že byly zakázány pitvy, dokážeme se nyní zpětně dostat alespoň k nějakému přibližnému číslu?

Pynelopi Cimprichová: Evidentně ještě i ministr Blatný byl nad, protože i těch deset tisíc – to nevím, na základě čeho usuzoval. Ale četla jsem na Seznamu od profesorky Adámkové, že těch mrtvých bylo jenom 17 000, že to opravdu nebylo 30 tisíc, ale že to hodně přísně posuzovali. To znamená, že tam dali, pokud možno, co nejvíc lidí, aby je udělali covidové. Pamatujeme si možná, jak

hovořili o dítěti, které zemřelo – a vždycky, když zemře dítě, tak je to něco, co je opravdu nejhorší, co může být – ale jeho babička sama řekla, že toto dítě nezemřelo na covid, ale že to bylo závažně nemocné dítě. Takže výsledky se manipulovaly. Všichni si pamatujeme toho prvního čtyřicetiletého taxikáře, a pak jsme ho viděli na lůžku, do kterého se téměř nevešel, jak z něj přetékal, protože byl hodně, hodně obézní, byla to těžká, patologická obezita, a určitě měl spoustu dalších onemocnění. Čili, tito lidé mají problém i s obyčejným nachlazením. To není, jako že chřipka je běžná nemoc – taky není. Všechno by člověk měl pečlivě sledovat, a snažit se k tomu přistupovat zodpovědně. Ale toto nebyla zodpovědnost, ale naopak nezodpovědnost. Pamatuji, jak profesor Pirk mluvil o tom, jak si dělal protilátky, a že jich má plno, ale že ho pořád nutí, aby si nechal aplikovat nějakou očkovací látku. Tak nakonec podlehnul – podle toho, co prošlo médií.

Martina: Momentálně se znovu objevují varování před tím, že covid se opět blíží, a je mnohem lépe vybaven než ty minulé varianty. Myslíte, že už máme nějaké třeba účinné léky? Nebo jsme se zakopali v názoru, že jenom vakcíny všechno spraví?

Pynelopi Cimprichová: Na Nově běží právě reklama: „Očkujeme se pro život beze strachu.“ A na vakcinologické společnosti taky doporučují očkování od půl roku věku dítěte...

Martina: Od půl roku?

Pynelopi Cimprichová: Od půl roku. To je prostě pro mě úplně tragédie. A těhotné samozřejmě taky, že prý to je pro ně lepší. A v přípravku Comirnaty jsou nové kmeny omikron, a teď se doporučují bivalentní vakcíny pro děti od dvanácti let, že tam mají část staré varianty, a část varianty omikron. A že to je teď v této chvíli nejlepší. Pokud vím, tak varianta omikron byla někdy minulý rok. Co koluje teď, nebo bude kolovat, nevím. Oni evidentně vědí, co bude kolovat, takže se podle toho zařídili. No vzhledem k tomu, že...

Martina: Jak to můžou vědět?

Pynelopi Cimprichová: No, to by mě taky zajímalo. Ale však vidíte, jak Gates straší, že bude další pandemie, že se to blíží. Takže to asi nachystali, když to vědí. Jak to může někdo zodpovědně říci? Asi zase něco chystají. A vzhledem k tomu, že tyto kombinované vakcíny nejsou pro malé děti, tak pro malé se doporučuje pořád starý typ vakcíny, určený pro staré varianty, které tady už vůbec nejsou. Takže vidíte, jakým způsobem a co doporučuje dnešní vakcinologická společnost. Uvědomme si, že to jsou lidi, kteří maximálně jenom vakcinují, ale nemají z toho žádnou atestaci. My všichni, co pracujeme ve zdravotnictví, jsme museli projít určitými atestacemi, ale atestace na vakcinologii neexistuje. Z jakého důvodu se tito lidé berou jako odborníci na vakcinologii?

Martina: Paní magistro, pozorujete mezi lékaři, kteří třeba také byli vyděšeni, ale posléze se probrali, a řekli si, že možná informace, které dostali od svých nadřízených orgánů, nebyly kompletní, že by se na vlastní pěst začínali věnovat třeba nežádoucím účinkům očkování mRNA vakcínami? Že by přibývalo lékařů, které zajímá, v jaké kondici jsou třeba jejich pacienti poté, co udělali třetí, čtvrtou tečku?

Pynelopi Cimprichová: Já se obávám, že o to nebudou vůbec stát, právě proto, že pacientům tolikrát doporučovali, aby šli na očkování, a sami jsou naočkovaní. Takže málo. Výjimka se může samozřejmě vyskytnout. Vlastně i v naší skupině pár lékařů pochopilo, že si to zbytečně nechali dát, naštěstí skončili u dvou teček. Nebudou chtít, protože budou muset převzít zodpovědnost za to, k čemu se rozhodli – a odočkovat nejde. Jak s tím teď budou žít, že si možná dali do organismu něco, co se projeví za pár let ještě hůř, než doteď byli informováni? Je to těžké, ale musím říct, že je spousta lidí, i zdravotníků, nebo spousta, kdy už někteří opravdu chápou, že je to o něčem jiném a že to není úplně ideální.

Lidé by se měli zamyslet nad tím, co si nechají dát do svého těla. Když jdeme koupit auto, tak kolem toho děláme cirkus, než ho koupíme, ale aplikace vakcíny je podstatně závažnější věc.

Martina: Já si umím představit, že jakožto lékař, který uvěřil, a s nejlepším vědomím a svědomím jsem se chtěla věnovat svým pacientům, a zachránit je před covidem, jsem třeba doporučila, aby se raději nechali naočkovat, protože jsou třeba v ohrožené skupině. A teď se dozvím informace, že jsem jim možná úplně nepomohla, rozjely se jim nějaké jiné zdravotní potíže. Tak se přece nemohu o to víc utvrzovat v tom, že jsem udělala dobře?

Nemůžu si vzpomenout na jméno toho lékaře, který zkoumal horečku omladnic. V jeho době umíralo při porodu obrovské množství žen, především v institucionalizovaných ústavech, v nemocnicích – mnohem víc, než když doma rodily porodní báby. A on to pořád zkoumal, a ženy pořád vyšetřoval, až jednoho dne zjistil, že je nakažuje on tím, že si dostatečně nedezinfikuje ruce, a přenáší na ně z žen na pitevně tu nemoc. Mám pocit, že se pak z toho zbláznil.

Pynelopi Cimprichová: Pravda je, že byl hodně perzekuován.

Martina: Ano. Ale on se pídil, bádá, a to všechno dělal ve službách toho, aby ženám pomohl. Přece není možné, abychom zjistili, že tady něco možná trochu nevoní, a vůbec se nestarali o to, co to je, a odkud tento zápach vychází?

Pynelopi Cimprichová: Jak říkám, nevím, jestli v těchto látkách bylo něco, že člověk jde jako ovce na porážku, a stejně má jakýsi úzký průzor – a radši nevidět, neslyšet. Ale jak říkám, pár se jich našlo. A pravda je, že bych byla moc ráda, kdyby se lidé zamysleli nad tím, co do svého organismu nechají dát. Aby si to všichni, zdravotníci, i lidé, kteří jsou mimo zdravotnictví, uvědomili. Protože pokud používáme, nebo si jdeme koupit auto, tak co kolem toho uděláme za cirkus, doslova, než si ho koupíme? A tohle je přece podstatně závažnější věc.

Takže zodpovědnost mají na sobě lékaři, a i lidé, protože člověk je zodpovědný za své tělo – ne doktor. Měl by si to každý uvědomit, a říct si: „A je to moje tělo, a já chci vědět. Doktore, můžeš mi s jistotou říct, že na to nezemřu? Že nedostanu rakovinu?“ Nebo, jak se dneska říká, že to vypadá, že to jsou dokonce turborakoviny, spousta rakovin slinivek, prostaty, ženských orgánů – prostě napadá to tyto orgány. A je třeba se nad tím zamyslet.

Martina: A tyto informace vám přinášejí lékaři?

Pynelopi Cimprichová: Teď mi zrovna říkala nedávno jedna z doktorek, že tam má paní, která si nechala dát dvě dávky před těhotenstvím, v těhotenství měla další dávku, a porodila nedávno mrtvou holčičku, a měla zatrombózovanou pupečnickovou šňůru. Takže pochopitelně všichni víme, že trombózy se tady vyskytují – už to všichni vědí. Jak to můžou vakcinologové doporučovat těhotným? Těhotná by neměla užívat z mého pohledu vůbec nic, ani paralen. Máme vrbovou kůru, kde je kyselina acetylsalicylová, což je účinná látka pro acylpyrin – tak proč? Může používat dubovou kůru.

Martina: Vrbovou.

Pynelopi Cimprichová: Vrbovou kůru, promiňte, nějak jsem dneska...

Martina: Vrbová slouží...

Pynelopi Cimprichová: Ano, přesně, vrbovou. Vrbovou kůru.

Martina: Mimochodem, mezitím jsem si vzpomněla, ten porodník, lékař, se jmenoval Semmelweiss.

Pynelopi Cimprichová: Ano.

Martina: Který zkoumal horečku omladnic. Pojdme se vrátit ke covidu, a k tomu, jak se před ním chránit. Máme alespoň něco? Třeba monoklonální protilátky? Je to řešení?

Pynelopi Cimprichová: To by mě taky zajímalo, co je řešení. Z té naší skupiny doporučují nějakou nattokinázu, různé přírodní věci. Já bych doporučila, ať se všichni podívají, co doporučuje profesor Beran, protože ten, myslím, je přece jenom lékař.

Martina: Epidemiolog.

Pynelopi Cimprichová: Ano, epidemiolog, a tuto oblast má zpracovanou. A mám pocit, že vytvořil i nějaké protokoly, jak je to u očkovaných, pokud mají problémy, a neočkovaných. Myslím, že by bylo dobré se podívat, jakým způsobem to doporučuje. Určitě jsem tam něco takového zahlédla. Omlouvám se, na to jsem se pořádně nepodívala, protože když něco doporučuji, tak radši přírodní věci.

Ale stejně si myslím, že i když dneska jsou studie, a ukazuje se, že informace z messenger RNA se zabudovává i do genomu, a už to nedostaneme zpátky, a podobně, tak je otázka, jestli se tato informace tvorby spike proteinu bude i dědit. Uvědomme si, že to, že tato očkovací látka dá do organismu informaci, že si sami tvoříme spike protein, tak nevím, proč bych měla být takový blázen, a nechat si vytvářet v organismu nejtoxičtější látku, která pro organismus je. A kdy tato tvorba skončí? Je jisté, že skončí brzy? Nebo později? Nebo skončí to vůbec někdy? Nebo možná záleží na tom, jaký je dotyčný člověk geneticky, jak je na tom geneticky? Jestli dobře, a je schopen tuto informaci zvládnout okamžitě? Což určitě ano – každý jsme jiný. Čili, každý člověk to bude mít jinak.

A já tady doporučuji, aby člověk opravdu začal uvažovat, a rozhodl se, místo aby se bál, a aby si vždycky řekl, že se z toho uzdraví, že se z toho dostane a že jeho organismus je natolik silný, aby i tohle překonal. A možná je dobré i poprosit organismus, aby na tom zapracoval, a hlavně mu poděkovat, a omluvit za to, že si nechal do sebe něco takového vpravit. Omluvit se mu: „Prosím tě, zapracuj to, a já ti budu pomáhat. Budu se snažit zdravě stravovat, sem tam nějaký půst, otužování.“ A látky, které jsou pro organismus vhodné? Říká se, že borovicové jehličky, kyselina šikimová, a podobně, takže všechny tyto věci by člověk mohl vyzkoušet.

Nejdůležitější je převzít za sebe odpovědnost, a nejít na další dávku. A rozhodnout se, že budu zdrav, upravit si stravu, užívat podpůrné přírodní prostředky.

Martina: To jsem ráda, že jste to načila, protože si neumím představit, jak je lidem, kteří se třeba kvůli práci, nebo kvůli leknutí, nechali naočkovat jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát, a teď jsou třeba vyděšení, teď si říkají: „Co já tedy budu dělat? Co jsem to udělal? A jak z toho ven?“ Tak vy jste teď řekla: kyselina šikimová, jehličky. Ale co dalšího mohou lidé ještě dělat? Nebo obrátit se na nějaké odborníky? Věnuje se tomu někdo, aby jaksi minimalizoval nežádoucí působení této vakcíny v organismu?

Pynelopi Cimprichová: Určitě hlavně nejít na další dávku – to je můj osobní názor. Já bych na to určitě nešla, protože po tom, co jsem viděla právě to zpracování pro Velkou Británii, pro vládu od té instituce, tak vyšší nežádoucí účinky byly opravdu hlavně po třetí, čtvrté dávce. Takže to, co dnes doporučuje ministerstvo zdravotnictví – to by mě opravdu zajímalo, na základě čeho to i vakcinologická společnost doporučuje. To tam nemají napsané. Nemají odkazy, na základě čeho to

doporučují. Takže to hlavní je, aby určitě nešli do další dávky. To je můj osobní názor. Zodpovědnost si musí každý vzít sám za sebe.

Protože teď je otázka, když si organismus přece jenom trochu změnili, jak bude působit, nebo co bude dělat. Ale jak říkám, z mého pohledu úplně to nejdůležitější je se rozhodnout, že budu zdravý a že pro to udělám maximum. A to je důležité. Existují třeba stříbro, koloidní stříbro, a takovéto dobré látky. Hippokrates také říkal: „Nechť je strava vaším lékem.“ Tak se snažme tyto látky přijímat co nejvíce ve stravě, jako třeba zinek proti těm virům.

Martina: Vitamín D, že ano.

Pynelopi Cimprichová: Vitamín D. Máme kvercetin, jak jste původně zmínila, a spousta těchto věcí, myslím, pomáhá. A doufám, že časem se najde i to, aby se pořádně vylučovaly spike proteiny. A ještě mi jedna doktorka říkala, že má výborné zkušenosti s frekvenční terapií, BICOM, a podobně. Takže můžou zkusit i tuto metodu. A to je zajímavé, to mě samotnou zajímá. Já jsem zvědavá na to, co mi o tom později řeknou, jak to vypadá. Čili to je další možnost, že se nepůjde do léků, ale půjde se tímto způsobem.

Martina: Ale to si už bude muset každý asi cestičku vyšlapat sám. Protože, pokud se vrátím k tomu, co jste říkala úplně na začátku, tak je tady tlak z WHO na převzetí zdravotnické agendy, a v tu chvíli bychom si už možná vůbec nemohli vybrat, jestli jedna tečka, nebo dvacet.

Pynelopi Cimprichová: Myslím, že to není možné. Že když se rozhodneme vnitřně... Mně se hodně líbil Einstein a jeho rovnice $E=mc^2$, čili energie se mění v hmotu, a naopak. A energie, to je vlastně naše myšlenka. Čili, pokud chceme něco zhmotnit – tak když se jako velká skupina dohodneme – zhmotníme to, protože si myslím, že dobrá myšlenka funguje lépe. Víím, že úplně odcházím od klasické farmacie...

Když do lidí něco tlačí, dokonce povinně, a ještě nám zabraňují v jiné léčbě, tak cítíme, že je něco špatně

Martina: Já si říkám, co vás na farmacii na Univerzitě Komenského učili? Vždyť mluvíte, jako kdybyste právě teď přišla z Žitkové, a tam se učila od bylinářek a žitkovských bohyň.

Pynelopi Cimprichová: Ale byliny existovaly a fungovaly, a byly výborné. To byl taky další důvod, proč ve středověku vyvraždili všechny naše skvělé bylinkářky, protože chtěli zamezit procesu postupného předávání těchto informací v rodině. To se tenkrát dělalo běžně. Nebo sedláci učili své děti zemědělství. Takže my se to všichni učíme znovu, složitě, a chápu, že to je pro lidi těžké. Já sama – taky už se mi nechce cvičit, nebo si řeknu, že nemusím. Ale fakt je, že jsou možnosti: chůze, jóga, myšlení, rozhodnout se, že budu zdravý. A když to říkal i Einstein – to byl vědec, to nebyl člověk, který si něco z plezíru vymyslel.

Martina: On byl trošičku taky génius.

Pynelopi Cimprichová: A ještě navíc jeden z nejlepších, to o něm ví úplně každý. Takže když nám Einstein řekne, že se energie mění v hmotu, tak pojďme to napřít tam, aby to bylo pro naše dobro, a abychom to nějakým způsobem udělali. Já úplně nezatracuji klasickou medicínu, protože když si zlomíte nohu, tak přece jenom jdete k odborníkovi. Já myslím, že je tady spousta výborných lékařů, a spousta to myslí dobře – vždyť jsem se sama s tolika setkala – takže jsem za ně velice vděčná. Ale některé věci sami vidíme, že když do nás něco tlačí, dokonce povinně, a ještě nám zabraňují jinou léčbu, tak všichni cítíme, že je tady něco špatně. Takže je na nás, abychom si vzali zodpovědnost, a když přestaneme zodpovědnost předávat doktorům, tak si i doktoři zvyknou na to, že jsou tady

jenom jako pomocníci, a měli by být skvělí pomocníci, a my jsme ti hlavní, co udržujeme své tělo. A toto se snažím dodržovat i já sama. Ne, že bych byla úplně jednička, to netvrdím, ale aspoň se snažím.

Martina: Strach dokáže s lidmi zamávat velmi. Viděli jsme, co se dělo v zemích, které pro nás byly, řekněme, vzorem demokracie, a velké svobody, jako Austrálie, Nový Zéland, Kanada. Jak jsou tyto věci – to, že je člověk pánem svého zdraví, a svého těla – ošetřeny v jiných zemích? Ptám se proto, že vím, že jste první místopředsedkyně hnutí Švýcarská demokracie, a mě by zajímalo, jak to mají právě ve Švýcarsku?

Pynelopi Cimprichová: Ve Švýcarsku mají dokonce v ústavě dané, že se nesmí narušovat integrita těla. Čili tam – i když samozřejmě i tam byly tlaky – ale nebylo to tak, že by se tam vytvořila pandemická vyhláška, jako tady, a lidé by si museli cokoli povinně aplikovat. Čili, to byla výhoda. Dokonce tam udělali lockdowny – a to musím říct, že byla zrovna jedna věc, která se mi nezamlouvala. Ale tam je zvykem, že nespokojení vyvolali referendum, že to je špatně, že by se lockdowny dělat neměly, takže tam nebylo tak dlouhodobé omezení, jako tady. Opravdu už úplně nevím, kdy tímto způsobem začali omezovat lidi. Takže se vyvolalo referendum, a vzhledem k tomu, že tento zákon, nebo legislativní ustanovení spojili s tím, že s lockdownem dostanou malé a střední podniky velkou finanční kompenzaci, tak se to nakonec odsouhlasilo – i lockdown, protože se dívali na finanční kompenzaci.

A to bych právě chtěla říct, že přestože mají úplně fantastické věci, ústavou daný vyrovnaný rozpočet, armádu jako domobranu, mají v ústavě, že DPH nesmí být větší než 7,7 procenta – to bychom tady opravdu potřebovali, protože naše vlády si z DPH dělá opravdu trhací kalendář, to je neskutečné. To jsme si říkali, že to je zrovna jedna z věcí, kterou bychom nechtěli. A že bychom chtěli, aby se každá legislativa, která se schvaluje, schvalovala po jednotlivých bodech, a nikoliv to dávat s něčím dohromady jenom proto, abychom to prosadili. I když, já si myslím, že my tady máme legislativy tolik, že u nás by bylo nejlepší, kdybychom ji celou smazali. To by bylo úplně nejlepší.

Existují možnosti, jak zajistit dostatek léků - legislativní i obchodní. Ale musí to dělat kompetentní lidé, a hlavně musí být vůle.

Martina: Řekněte mi, jak myslíte, že to dopadne s covidem? Až budeme vysílat naše povídání, tak bude podzim v plném proudu, a uvidíme, jestli covid bude také v plném proudu, uvidíme, co se bude dít s naším zdravotnictvím, s naší myslí, s naší odvahou. Jak vidíte budoucnost?

Pynelopi Cimprichová: Tak já jsem optimista. Proto taky o tom mluvím, abych lidi trošku probudila. Takže si myslím, že není možné, aby si lidé neuvědomili, že jsou manipulováni, i když mají v sobě nějaké dávky. Nebo možná právě proto, že se jim zhoršil zdravotní stav, a někteří začali uvažovat nad tím, jestli to není opravdu z toho. Já jsem prostě optimista. A myslím, že dobro vždycky zvítězí, a doufám, že to tak bude i tady. A nejenom doufám, já tomu věřím, a jsem si jistá. Já to takhle vidím, a jinak to nevidím. A myslím si, že i lidem máme dát naději, aby věřili, ať se přestanou bát, že se vůbec nemusejí bát.

Řeknu perličku: Kamarádky mi vykládaly, že jely ve vlaku, tenkrát v covidové době, a tam seděly u nějaké romské dvojice, a říkaly, že byla úplně úžasná, že si s nimi hezky popovídaly. A ten Rom říkal: „Co myslíte, já nejsem naočkovaný. Šéf mi říkal, ať jdu, abych mohl chodit do práce. Tak jsem mu říkal: Tak já do práce chodit nebudu, jestli mě chceš zaočkovaného. To si vezmi lopatu, a dělej si to sám.“ Takže šéf řekl: „Nenene.“ Takže úplně perfektní. Já jsem říkala, že normální obyčejný lidi měli zdravý selský rozum, a nenechali si to dát. Však jsem říkala, kolik vysokoškoláků si nechalo aplikovat tuto geneticky modifikovanou látku. Čili vůbec to evidentně není o výšce IQ, ale je to o zdravém selském rozumu.

Martina: A o tom převzít zodpovědnost sám nad sebou, a nestát se ovčanem, přemýšlet, a rozhodnout se na základě něčeho jiného než paniky. Ale povězte mi, vy, jakožto magistra farmacie, se věnujete uvádění nových léků k nám, do republiky, protože schvalujete, registrujete. Je to tak?

Pynelopi Cimprichová: Spíše registruji. Přípravky schvaluje SÚKL.

Martina: A vy registrujete a zkoumáte nežádoucí účinky. V posledních měsících mnozí lidé propadají panice, protože léky, na které byli po léta zvyklí, a které musí užívat, nejsou. Léky, které potřebují, jakožto antibiotika, a tak, nejsou. Nejsou úplně léky, které nám přišly nejbanálnější, a o kterých se mezi lidmi nemluví, jako o Endiaron. Nejsou. Myslíte, že toto je trend, který bude pokračovat? Že toto nás čeká? Že léky, na které jsme byli zvyklí, a které patřily k našemu standardu, a byly určitým projevem vyspělosti naší společnosti – tak to už bylo?

Pynelopi Cimprichová: Jestli tam budeme mít Válka, tak to tak bude. Takže myslím, že ministr zdravotnictví Válek není úplně kompetentní osoba, která tomu rozumí, a který by se tím měl zabývat. Protože možnosti jsou, dokonce i legislativní, takže, pokud by chtěl, tak myslím, že tyto přípravky tady budou. Je možnost dovézt je i z jiných států.

Martina: Proč tedy nejsou? Proč to dělá? Protože to mu určitě komplikuje život, a podřezává si větev. Proč?

Pynelopi Cimprichová: Možná má takové zadání. Já nevím. Nevím, opravdu nevím. Ale co vím z cen na úhradu léčiv – protože jsem měla na ministerstvu zdravotnictví celou tuto oblast v celé České republice na starosti – tak dneska je tento systém nastaven tak, což může být jeden z důvodů, že se, pokud možno pořád snižují ceny, přestože se zvyšují náklady. A pokud máte jednu dvě firmy, které daný přípravek vyráběly, a mají třeba jednoho jediného dodavatele na účinnou látku – neříkám, že to musí být zrovna nějaký tento případ, mluvím teď obecně – tak se nemusí vejít s náklady do ceny, kterou mají stanovenou. A podle zdejší legislativy si ji kolikrát ani nemůžou zvýšit. I když – dá se domluvit se zdravotní pojišťovnou, ale tam to taky někdy jde ztuha, protože ta jediná vám může schválit nějakou jinou cenu, než na kterou máte, podle nějakých průměrových cen z Evropské unie, nárok. Takže je to někdy těžký proces. Ale pokud by se chtělo, tak šance tady je. Je třeba jenom nad tím zapracovat, a něco pro to udělat.

Martina: Takže v Polsku to funguje. Že ano? U našich sousedů to funguje.

Pynelopi Cimprichová: Ano. Najít si firmu, která vyrábí přípravky, které tady nejsou. Je možnost nějakým způsobem pracovat. Je možnost se domluvit v těch státech, kde je daný přípravek, který potřebujeme, zaregistrován, a dovézt ho, domluvit se na nějaké ceně. Prostě něco pro to udělat. Musí být i vůle. A můžu vám říct, že jsem několikrát jednala se zdravotními pojišťovnami o přípravcích, které tady nebyly, a bylo to dost těžké.

Martina: Paní magistro Pynelopi Cimprichová, máme šanci v tomto světě, tak jak je, zůstat zdraví? Nebo se stát zdravými? S tím vším, co na nás útočí, s tím vším, co jsme si pustili do životů, s tím vším, co jíme, s tím vším, co jsme připustili: Je šance zůstat zdravý?

Pynelopi Cimprichová: Doufám, že ano. Já se sama o to snažím, snad to dělám i touto cestou: Zdravé potraviny, bio – určitě ne to, co mnohokrát dostaneme nastříkané pesticidy – nějaké opravdu slušné myšlení, a přát taky všem ostatním, aby na tom byli dobře, nejenom sobě – to je taky důležité. A když se člověk nějakým způsobem nastartuje – myslím, že každý z nás to zná – když začne na něco myslet, a chce to vyřešit, tak jako kdyby mu začaly postupně chodit informace. Každý má šanci. A někdy je to opravdu těžké. Vždyť existuje i pán, jak se jmenuje, Clemens Kuby, který má přerušenu míchu po nějakém úrazu, a stejně chodí. Doktoři tomu nevěří, když to vidí na rentgenu.

A stejně chodí. Takže - pojďme taky chodit.

Martina: Paní magistro Pynelopi Cimprichová, já vám moc děkuji za návštěvu ve studiu, děkuji za vaše postoje, vaše názory, za vaše zjištění, a za to, že jste se s námi o ně podělila. Díky moc.

ZDROJ: Radio Universum